

Organisme del Comitè Nacional
de Catalunya de la
Lliga Comunista

II PROLETARIAT DE TOT EL PASOS 1935-1936 II

L'ESPURNA

(Organització simpatitzant
de la IV INTERNACIONAL)

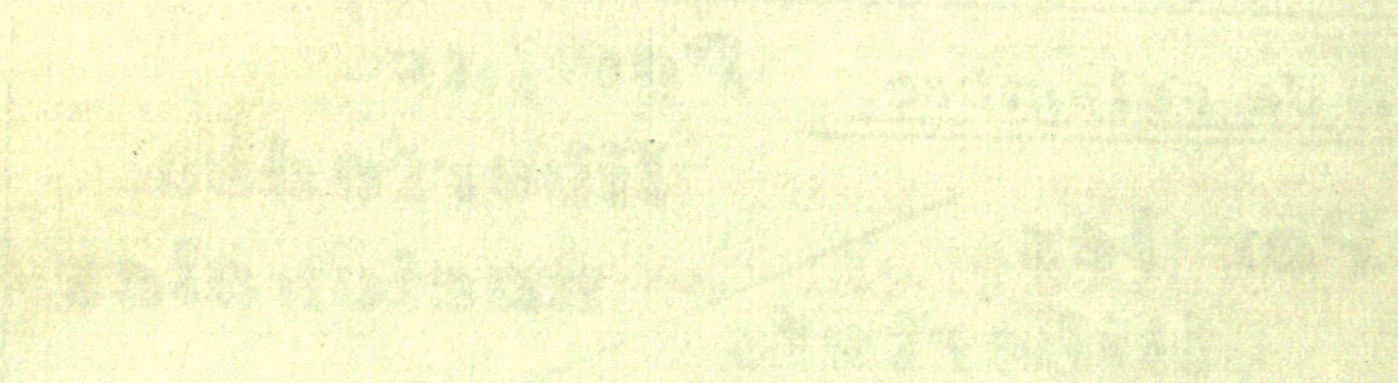
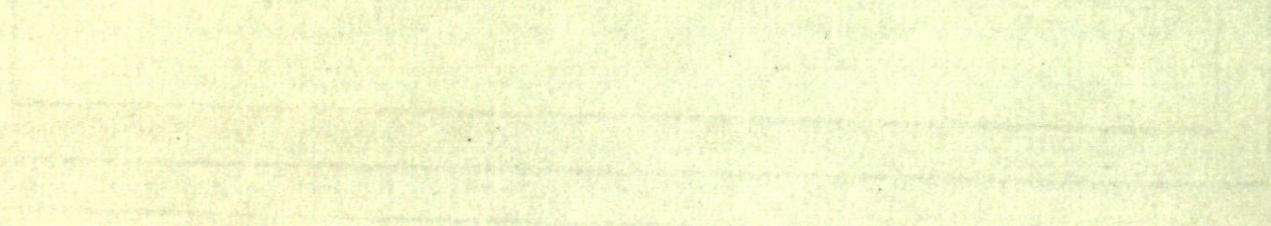
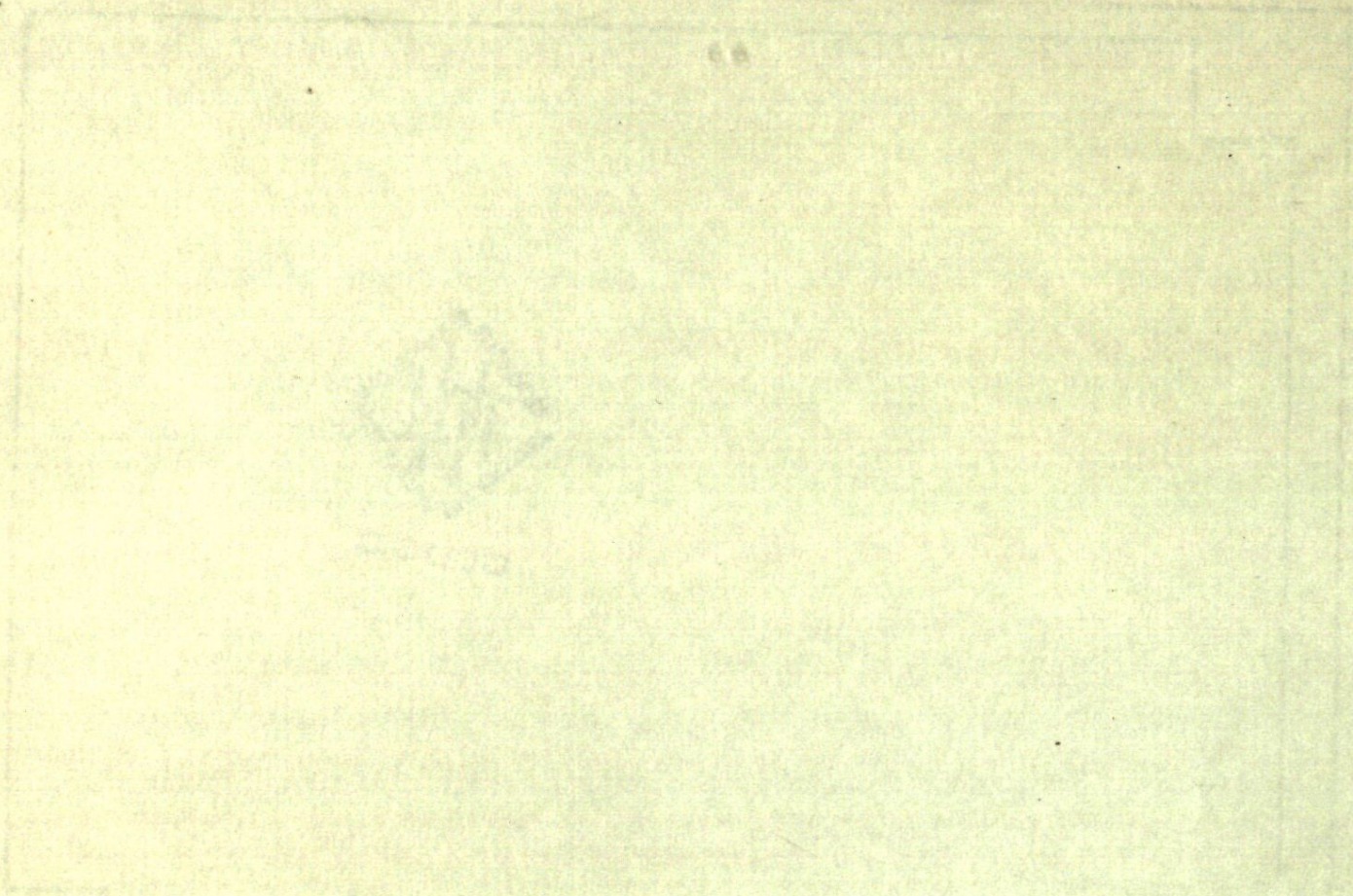
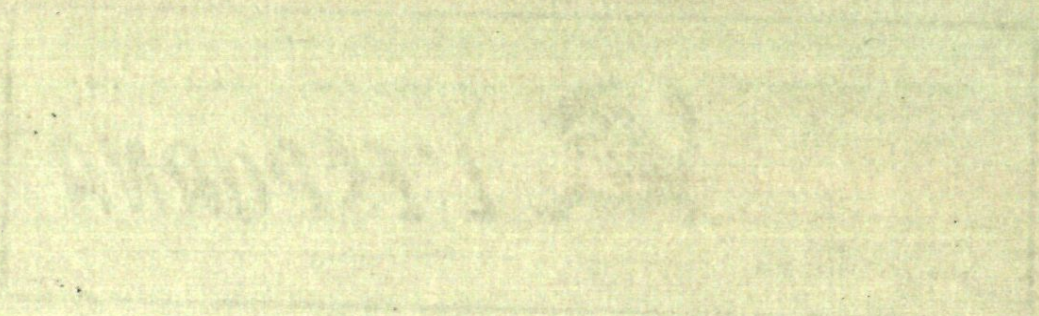
BARCELONA

11 de setembre:

**Per les
llibertats
nacionals**

**Por las
libertades
nacionales**

LA DICTADURA JOANCARLISTA MANTE EL SEU CARACTER OPRESOR I ANTIDEMOCRATIC

El Franquisme representà, durant quaranta anys, la repressió més ferotge damunt de les nacionalitats oprimides. El Joancarliste, com a continuador, no representa cap canvi d'aquest estat de coses. Les bufonades de Juan Carlos parlant - català no foren altre cosa que un pobre gest demagògic davant d'un poble en lluita, disposat a aconseguir els seus drets.

Totes les mesures dels governs del Rei refermen la continuïtat. Ningú no es recorda del "règim especial per a Catalunya" que havia d'estudiar la comisió dels vint-i-cinc, presidida per Mayor-Zamora: Però en el record de tots els treballadors i del poble resta la negativa a qualsevol "autonomia" a l'oficialitat del català, etc...

De tant en tant, gests històrics, com el de Suárez a l'entrevista a Paris-Match, ens recorden que no han canviat ni tan sols les formes.

Com a tots els problemes d'importància, la burgesia catalana afirma la seva tradició camaleònica i oportunista (alguns en diuen pactista!!). Els sectors representants del vell aparell franquista, el capital financer o la metalúrgia segueixen - amb cautela, és clar - els dictats centralistes. Però conscients de l'empenta del moviment de masses, amb por de perdre el carro, fins i tot els elements del Club Catalònia, el senyor Linati i, no cal dir-ho, en Duran Farrell, parlen del català, en català, del "fet diferenciador català".

Malgrat tot, fins en una situació com l'actual, quan el moviment de masses encara no ha entrat massivament a escena, el Govern Suárez ja no pot cedir ni un bocí de més, el seu diàleg amb l'oposició és a un punt mort, "es parla però no es negocia".

En aquesta situació, el problema nacional és explosiu. Però l'oposició democràtica amaga les reivindicacions nacionals. Efectivament...

LA DICTADURA JUANCARLISTA MANTIENE SU TALANTE OPRESOR
Y ANTIDEMOCRATICO.

El franquismo representó durante cuarenta años la represión más feroz a las nacionalidades oprimidas. El Juancarlismo como continuador, no representa ningún cambio a este estado de cosas. Los alardes de Juan Carlos hablando catalán, no fueron sino un pobre ademan demagogico. ante un pueblo en lucha, dispuesto a conseguir sus derechos.

Todas las medidas de los Gobiernos del Rey ratifican la continuidad. Ya nadie se acuerda del "régimen especial para Catalunya", que había de estudiar la comisión de los 25, presidida por Mayor Zaragoza. Pero en la mente de todos los trabajadores y el pueblo está la negativa a cualquier "autonomía" a la oficialidad del catalán, etc...

De vez encuando, gestos históricos, como el de Suarez en la entrevista a Paris-Match, nos recuerdan que no han cambiado ni las formas.

Como en todos los problemas de importancia, la burguesía catalana reafirma su tradición camaleónica y oportunista --- (pactista, dicen algunos!!). Los sectores representantes del viejo aparato franquista, el capital financiero o la metalurgia, siguen, aunque con cautela. los dictados centralistas. Pero conscientes del empuje del movimiento de masas, temerosos de perder el carro, hasta los elementos del Culb Catalonia, el señor Linati, y no digamos los Duraán Farrell hablan del catalán, en catalán, del hecho "diferencial catalán".

Pero ya en una coyuntura como la actual, cuando el movimiento de masas aunno ha entrado en escena, el Gobierno Suárez ya no puede ceder un paso más, su dialogo con la oposición está en un punto muerto, "se habla, pero no se negocia".

En esta situación el problema nacional es explosivo. Pero la oposición democrática oculta las reivindicaciones nacionales. En efecto...

L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA, RECOLZADA PELS PARTITS OBRERS, ESTAFÀ LES REIVINDICACIONS DE LES MASSES.

Des de la seva constitució, l'Assemblea de Catalunya va -deixar ben clar al seu programa la negativa al dret d'autodeterminació. L'Estatut del 32 que reclama no representa altra cosa que la ratificació de la dependència estricta del "Govern català", de la Generalitat, al poder del Govern de Madrid.

La formació del Consell, en eliminar algunes organitzacions i partits obrers, encara allunya més les llibertats nacionals. Reflexava, en part, la negativa de la Junta Democràtica -avui Coordinación Democrática- d'assumir la defensa d'aquestes llibertats. Fins i tot a la darrera gran reunió de l'oposició a Madrid, hon n'ha marginat els grups nacionals més radicals.

De cara a l'onze de setembre, la polèmica nacional s'ha aguditzat. Els partits obrers que tenen més responsabilitat - PCE/PSUC ; PSOE- no tan sols avalen la negació de les llibertats nacionals amb estatuts d'autonomia: fins i tot eliminen la qüestió nacional del paquet de mesures a negociar amb el poder. Obliden reivindicacions que defensaven alguns mesos enrera, i ni tan sols volen estendre al país Valencià o a les Illes l'estafa dels estatuts, com van veure a la negociació entre l'Assemblea de Catalunya i la Taule del País Valencià. Però les concessions al Govern Suárez encara són més grosses: no parlen ni tan sols de Govern Provisional, ans d'un govern amb una participació moderada de l'oposició per a dur endavant un procés constituent diluït. Els partits obrers, a més, es dobleguen vergonyosament a l'exigència de l'"oposició": l'estament a retornat el protagonisme a la mòmia del senyor Tarradellas.

Al marge de les masses catalanes, emparant-se d'una representació política que ningú no li ha donat, l'aprenent de De Gaulle, l'inefable senyor Tarradellas pretén implantar a Catalunya, després de la "ruptura pactada", un règim presidencialista. El que vol fer ara és muntar un organisme conjunt de l'oposició en el qual sigui una figura intocable amb dret al vet.

LA OPOSICION DEMOCRATICA, SOSTENIDA POR LOS PARTIDOS OBREROS, ESTAFA LAS REIVINDICACIONES DE LAS MASAS.

Desde la constitución de la "Assemblea de Catalunya", dejó bien claro en su programa la negativa al derecho de autodeterminación. El Estatut del 32, del que se reclaman no representa ni más ni menos, que la sanción de la dependencia estricta del "Gobierno catalañ", de la Generalitat, al poder del Gobierno de Madrid.

La formación del Consell, con la eliminación de algunas organizaciones y partidos obreros, aun deja mas en entredicho las libertades nacionales. Reflejaba en parte, la negativa de la Junta Democrática, hoy Coordinación Democrática a sumir la defensa de estas libertades. Hasta en la última macrocumbre de la Oposición en Madrid, se ha marginado al máximo a los grupos nacionales más radicales.

A raíz del 11 de Septiembre, la polémica nacional se ha agudizado. Los partidos de mayor responsabilidad (PCE/PSUC i PSOE) no solo avalan la negativa a las libertades nacionales con los estatutos de autonomia, sino que hasta retiran del paquete de medidas a negociar con el poder la cuestión nacional. Se desdicen de reivindicaciones que habían defendido meses atras, ni siquiera la estafa de los estatutos la quieren extender al País Valenciá, o a Mallorca, como bien se demostró en la negociación Assemblea de Catalunya-Taula del País Valenciá. Pero las concesiones al Gobierno Suárez son aún — mayores, ya ni hablan de Gobierno Provisional, sino de un gobierno con cierta participación de la oposición para promover un diluido proceso constituyente.

Ante el empeño de los partidos burgueses de la "oposición" de devolver el protagonismo al momio del Sr. Tarradellas, los partidos obreros (PSUC, PSOE, PTE...) se pliegan vergonzosamente a esta exigencia antidemocrática.

Al margen de las masas catalanas, arrogandose una representatividad política que nadie le ha dado, el aprendiz de De Gaulle, el "inefable" Sr. Tarradellas, pretende ni mas, ni menos que implantar en Catalunya despues de la "ruptura pactada" un régimen presidencialista. Ahora ya quiere montar un organismo conjunto de la oposición, en que él sea figura intocable y con derecho a veto.

UB
de comunicació
General
CEDOC

LA LLUITA CONTRA L'OPRESIO NACIONAL, UNIDA A LE LLUITA CONTRA LE REPRESIO I L'EXPLOTACIO.

La classe obrera i el poble treballador de Catalunya, són els més interessats en l'assoliment de les llibertats nacionals. La classe obrera cerca la seva solució pròpia; acabar l'opressió nacional, liquidar la Dictadura Joancarlista, s'associa també a la lluita contra qualsevol burgesia "catalana" o no, que vulgui reemplaçar la dominació franquista i posar el seu lloc el seu poder "democràtic".

La solució de la classe obrera que defensem els trotskistes és la formació d'una Aliança Obrera dels partits, sindicats i organitzacions obreres, per a engegar la Vaga General que en derroqui la Dictadura Coronada. Imposar a escala d'Estat un Govern dels principals partits obrers (PCE i PSOE) que, en trencar els pactes amb la burgesia, podrien assegurar la formació d'una Assemblea Constituent Lliure i Sobirana. Això permetria aixecar a Catalunya un govern autònom, català, dels treballadors, que convoqués immediatament una Assemblea Nacional Constituent, on el poble català pugui decidir el seu futur i exerceixi, en concret, el dret a l'autodeterminació. On decideixi si vol resta o no al mateix estat, i on articuli quina classe de relacions mantindrà, d'igual a igual, amb els altres pobles de L'Estat espanyol. Els trotskistes defensarem una solució federal, que és l'única real: la Federació de Repúbliques Socialistes.

Aquesta és la manera com la classe obrera guanyarà el recolzament i les simpaties de la joventut, els camperols, la petita burgesia nacional, que veurà la classe obrera com un aliat i defensor dels drets democràtics i no com un nou opressor.

LA PREPARACIO DE L'ONZE DE SETEMBRE. L'ESTAFI PORTADA A LA PRACTICA.

La "comissió unitària" per a la preparació de l'11 de setembre va mostrar de bon començament la seva capacitat per a emmotllar-se a les possibilitats que donava el Govern i a l'a-

LA LUCHA CONTRA LA OPRESION NACIONAL, UNIDA A LA LUCHA CONTRA LA REPRESION Y LA EXPLOTACION.

La clase obrera y el pueblo trabajador de Catalunya, son los más interesados en la consecución de las libertades nacionales, La clase obrera busca su propia solución, acabar con la opresión nacional, acabar con la Dictadura Juancarlista, se asocia también a la lucha contra cualquier burguesía "catalana o no" que quiere reemplazar la dominación franquista, por su poder "democrático".

La solución de la clase obrera, que los trotskistas defendemos, es la formación de una Alianza Obrera de los partidos sindicatos y organizaciones obreras, para impulsar la Huelga General que derroque a la Dictadura Coronada. El imponer a escala de Estado un Gobierno de los principales partidos obreros. (PC y PSOE) que rompiendo con la burguesía, podrían asegurar la formación de una Asamblea Constituyente Libre y Soberana. Esto permitiría en Catalunya levantar un Gobierno Autónomo, catalán, de los trabajadores, que convocara de inmediato una Asamblea Nacional Constituyente, donde el pueblo catalán decida su futuro, y en particular ejerza el derecho de Autodeterminación. Donde decida si quiere o no permanecer en el mismo estado y que tipo de relación en pie de igualdad, con los demás pueblos del estado Español. Los trotskistas defenderemos una solución federal, la única real, la Federación de Repúblicas Socialistas.

Esta es la manera de que la clase obrera gane el apoyo y las simpatías de la juventud, el campesinado, la pequeña burguesía nacional, que verán en la clase obrera a un aliado defensor de los derechos democráticos y no a un nuevo opresor.

LA PREPARACION DEL 11 DE SEPTIEMBRE. LA ESTAFA LLEVADA A LA PRACTICA.

La "comisión unitaria" para la preparación del 11 de septiembre, mostró desde un principio su capacidad para amoldarse a las posibilidades del Gobierno, y al ala más derechista de

la més de dretes de l'oposició burgesa. La seva política de subordinació va arribar, no tan sols a tergiversar les reivindicacions catalanes, sinó fins i tot a convertir la diada en un acte folklòric-festiu, enlloc d'una jornada de lluita que fos un veritable estimul per a la lluita obrera i popular — vers la Vaga General.

Calia que l'acte fos d'allò més inofensiu. Inofensiu per al Govern i la burgesia, és clar. Però ni en aquestes condicions pot ser autoritzat per un Govern que és conscient i té por de l'empenta per a la movilització que podria significar.

Els de la "comissió unitària" que s'anomenen defensors de les llibertats d'expressió: organitzacions com la CNT van haver d'apartar-se públicament d'aquesta comissió, que no va dubtar en expulsar partits obrers com el PORE.

Subordinar l'acte al permis de Governació, treure-li tot el contingut revolucionari, en nom de la unitat, no és més que l'intent de fer callar la veu obrera i popular. La Dictadura i la burgesia en conjunt sempre han intentat sempre negar l'expressió dels drets del poble català. Però ara, com sempre, això només és possible gràcies a la col·laboració dels partits obrers que tenen més força: el PSUC, el PSOE, el PTE.

Es veu això que els trotskistes exiguim a aquests partits que no subordinin la realització d'aquesta Jornada a Governació o a la burgesia. Hi ha prou possibilitats d'imposar una gran Jornada de Lluita, malgrat la prohibició. Cridem tots els partits i organitzacions obreres i els partits nacionalistes revolucionaris, per tal de preparar-la conjuntament.

Per un 11 de setembre de lluita !!

Pel dret a la lliure autodeterminació !!

Per una Assemblea Nacional Constituent !!

Pel Govern Provisional Català dels partits obrers que, trencant amb la burgesia, pot garantir-ho

la oposición burguesa. Su política de subordinación llevó no solo a tergiversar las reivindicaciones catalanas, sino a intentar convertir la "Diada" en un acto festivo-folklorico. en vez de una jornada de lucha que fuera un verdadero estímulo para la lucha obrera y popular hacia la Huelga Gneral.

El acto debía ser lo más inofensivo posible. Inofensivo - claro, para el Gobierno y la burguesía. Pero ni en estas condiciones el Gobierno, consciente y temeroso del impulso para la movilización que podría significar.

Los de la "comisión unitaria" que se proclaman defensores de las libertades, afirman su voluntad de impedir la libertad de expresión. Organizaciones como la C.N.T., tuvieron que desmarcarse públicamente de esta comisión, que no dudo de expulsar a partidos obreros como el PORE.

El subordinar el acto a Gobernación, el quitarle todo contenido revolucionario, en nombre de la unidad, no significará más que el intento de hacer callar la voz obrera y popular. De negar la expresión de los verdaderos derechos del pueblo catalán. La Dictadura y la burguesía en su conjunto, siempre lo han intentado. Pero en esta ocasión, una vez más, esto solo es posible gracias a la colaboración de los partidos obreros con mas fuerza (PSUC, PSOE, PTE...).

Es por ello que los trotskistas exigimos a estos partidos que no subordinen la realización de esta Jornada a Gobernación o a la burguesía. Existen posibilidades suficientes para imponer una Gran Jornada de Lucha, a pesar de la prohibición. Llamamos a todos los partidos y organizaciones obreras, a los partidos nacionalistas revolucionarios a prepararla conjuntamente.

¡¡Por un 11 de septiembre de lucha!!

¡¡Por el derecho a la libre autodeterminación!!

¡¡Por la Asamblea Nacional Constituyente!!

Por el Gobierno Provisional Catalán de los Partidos Obreros, que rompiendo con la burguesía lo podrían garantizar.

Comité Nacional de Catalunya
de la
LLIGA COMUNISTA
(org. simpt. de la
IV INTERNACIONAL)